

kvečjemu počasen stiskač. A kadar je v nevarnosti, da bo kaznovan, govori kakor najprebrisanejši narodni poslanec.

»Ti, Maks, zadnjič si se pa pri procesiji smejal?« — »Nak! — Ah — hm... Ješovska Urša je rekla, ko jim je bajta gorela: »Naj ta stari klumpet kar zgori, bomo dobili vsaj novo hišo.« — »O ti malopridnež, kako pa prideš zdaj na Ješovsko Uršo?« »Je tudi spodaj pri mostu gorelo, ravno to noč.« — »Kako pa že to veš?« — »Hovnikov Miha je našemu ateju pravil.« — Vse sliši, vse ve. Samo katekizma ne! In kar iztresa te novice. Samo da bi svoje grehe kril! — Ali ga primem: »Domov grede ste se spet topli?« — »Nak! — Ah — hm...« Vrčkovnikov pastir pa se danes preseli. Ferdlu, hlapcu, je uro ukradel. Pa ga je Ferdl že tako pretepel!« — Požira sline, napeto gleda, kaj bom rekel. Včasih se res izmaže. Včasih se mu temeljito ponesreči.

A mnogi sedijo mirno in resno, da jih ni treba nikoli opominjati. Je pač vsak življenje zase, ustvarjen od Boga, po drugačnem zamislu obdaran z drugačnimi lastnostmi...

Kadar jih tako pred sabo gledam, se večkrat na tihem vprašam: »Kaj bo s tem drobižem čez deset, petnajst let?« In se mi nenadoma zazdi, da gledam petdeset stez — kolikor je otrok v šoli. Gredo na razne strani sveta. In so nekatere bele, ravne in gladke. Druge polne kamenja, vzpenjajoče se strmo v višave.

In ne vem, katere naj blagrujem, katere obžalujem...



Griša:

Vrábec.

»Kaj tožiš, vrabček, si še živ?
Kaj prosiš milo — čiv, čiv, čiv?
Čemu prezebaš v snegu plah,
kaj kljuješ led in grebeš mah?

Čemu ti plan, čemu ti vrt,
ko diha zunaj hladna smrt?
Prileti bliže med ljudi,
nazoblji žita se z dlani!

Nebeško sonce greje vse,
še črni trn kali, cvete,
ljubeča srca te sprejmo
v rešetko toplo in gorko.«

»Naj božje sonce greje vse,
naj mene brije zimski mraz, —
v prostosti le bom zdrav in živ,
prijatelj, z bogom! Živ, živ, živ!